

# ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΖ'.                      ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1884.                      ΑΡΙΘ. 198

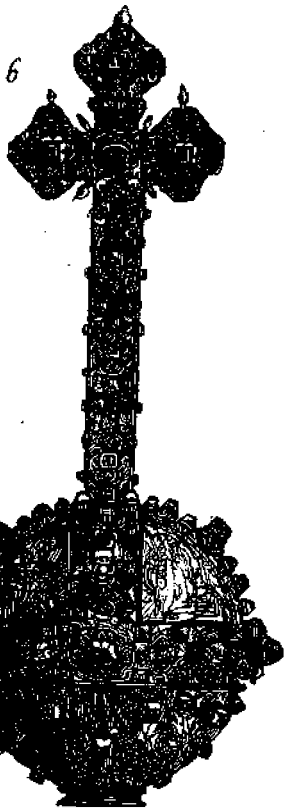
Συνδρ. έτησ. έν Έλλάδι Φρ. 1.  
 ,                      ;                      Έξωτερικῆς » 2,                      Έν δόφ Στάδιου αριθ. 39.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ  
 Έν δόφ Στάδιου αριθ. 39.

Είς ούδένα, πλήν τών τακτικῶν  
 ανταποκριτῶν, στέλλεται εἰς Έφημερίσ  
 τῶν Παίδων άνευ προαφρομῆς.

## ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΛΑ- ΝΗΤΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

Όλοι βεβαίως παρατηρεῖτε ἀπό  
 δύο περίπου μηνῶν λαμπρότατον  
 καὶ μέγαν τινά ἀστὲρα έν τῇ δύ-  
 σει, καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, καὶ ἴ-  
 σως τινὲς ὑπεθέσαστε ὅτι οὗτος  
 εἶναι ὁ μέγιστος καὶ λαμπρότατος  
 ἀστέρ έν ὅλῃ τῇ οὐρανῷ. Ἄλλ'  
 οὐ μόνον εἶναι έν ἐκ τῶν μικρο-  
 τάτων ἑκουρανίων σωμάτων, ἀλ-  
 λά καὶ τὸ φῶς του εἶναι ἕνουν,  
 ἰστανακλώμενον ἀπὸ τοῦ ἡλίου·  
 εἶναι ὁ ἰσπερινός ἀστέρ, ὁ πλανή-  
 τῆς ἡ Ἀφροδίτη. Ὡς πρὸς τὸ μέ-  
 γεθὸς του εἶναι ὁ ἐλάχιστος ὀλων  
 τῶν πλανητῶν πλήν δύο μόνων,  
 εἶναι δὲ 1,300 φορές μικρότερος  
 τοῦ πλανήτου Διὸς, ὅστις ὅμως  
 μᾶς φαίνεται πολὺ μικρὸς καὶ ἄ-  
 μαυρός καὶ χιλίας ἑκαταμμυρίας  
 φορές μικρότερος τοῦ ἀπλανοῦς ἄ-  
 στέρος ἡ ἡλίου Σελήνου, ὅστις ἐ-  
 πίσης φαίνεται λίαν ἀσημαντος διὰ  
 τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἡ Ἀφρο-  
 δίτη ἔχει τὸ αὐτὸ περίπου μέγε-  
 θος, οὗ ἡ γῆ ἡμῶν, δὲν ἔχει ὁ-  
 μως ὡς ἡ γῆ καὶ δορυφόρον ἡ σε-  
 λήνην, ἀλλὰ λαμβάνει περισσοτέ-  
 ραν θερμότητα καὶ φῶς ἐκ τοῦ ἡλίου.



Ἡ σφαῖρα τοῦ Μονομάχου

Τὸ ἔτος τῆς Ἀφροδίτης, ἥτοι τὸ διάστημα εἰς τὸ ὁποῖον κἀμνει  
 τὸν κύκλον τῆς περι τὸν ἡλιον, εἶναι βραχύτερον τοῦ ἡμετέ-  
 ρου, συνιστάμενον ἐκ 225 μόνων ἡμερῶν, ἢ ἐξ 7 1/2 περίπου  
 μηνῶν. Αἱ μεταβολαὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους αὐτῆς εἶναι αἰφνί-  
 διοι, καὶ ἡ ὑπερβολὴ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φύχους λίαν ἀρι-  
 μετᾶ· τὸτο συμβαίνει διότι οἱ πόλοι τῆς Ἀφροδίτης εἶναι  
 κεκλιμένοι τοιοῦτοτρόπως πρὸς τὸν ἡλιον ὥστε κατὰ μίαν μὲν

θαυμάσια, τὰ ὅποια οἱ ἀστρονόμοι ἀνεκάλυψαν περι τοῦ σῆμ-  
 παντος εἶναι ὡς εἶποτε ἐάν τὰ παραδάλωμεν πρὸς ἐκεῖνα τὰ  
 ὅποια μένουσιν ἀκόμη ἀγνωστα. Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς βεβαίως  
 δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ ὅλα τὰ σχέδια καὶ θαυμάσια ἔργα  
 τοῦ Θεοῦ, δυνάμεθα ὅμως νὰ πιστεῦσωμεν, ὅτι εἰς τὴν μέλ-  
 λουσαν ζωὴν ὁ Θεὸς θέλει ἀποκαλύψῃ αὐτὰ εἰς ἡμᾶς, διότι ὑπε-  
 σχίθη νὰ φανερώσῃ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν τὴν δόξαν αὐτοῦ.

ἐποχὴν τοῦ ἔτους εἶναι ὑπερβολικὴ  
 ἡ θερμότης, κατὰ δὲ τὴν ἀντίθετον  
 ἐποχὴν τὸ φύχος. Ὑπάρχει δηλα-  
 δὴ σημεῖον ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἐ-  
 που τὸν χειμῶνα ὁ ἡλιος οὐδόλας  
 φαίνεται, καὶ ἐπομένως ἡμέρα δὲν  
 ὑπάρχει, τὸ δὲ θέρος ὁ ἡλιος οὐ-  
 δέποτε δῖει, ἐπομένως οὐδὲ νύξ  
 ὑπάρχει. Τὸ φαινόμενον τοῦτο πα-  
 ρατηρεῖται ἐπὶ βραχῶν χρόνον καὶ  
 εἰς τὴν γῆν ἡμῶν, περὶ τοὺς πό-  
 λους.

Τὸ κλίμα τῆς Ἀφροδίτης εἶναι  
 λίαν ὑπερβαλικόν τὸ μὲν θέρος αὐ-  
 τῆς εἶναι σχεδὸν τρεῖς φορές θερ-  
 μότερον τῆς μεγίστης θερμοκρα-  
 σίας τῶν ἐπὶ τοῦ Ἰσπερινοῦ κει-  
 μένων χωρῶν, τὸν δὲ χειμῶνα τὸ  
 φύχος εἶναι ἐπίσης ὀρυμνὸν ὅσον τὸ  
 περὶ τοὺς πόλους τῆς ἡμετέρας γῆς·  
 αἱ δύο αὐταὶ ὥραι τοῦ ἔτους δια-  
 δέχονται ἀλλήλας ἀνὰ τετραμη-  
 νίαν. Αἱ μεγάλας δ' αὐταὶ μεταβολαὶ  
 τῆς θερμοκρασίας τῆς Ἀφροδίτης  
 μᾶς βεβαιώσουν, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι  
 ἀδύνατον εἰς ἀνθρώπον νὰ ζῆσῃ  
 ἐπὶ τοῦ πλανήτου ἐκεῖνου· δὲν εἶ-  
 ναι ὅμως ἀπίθανον νὰ κατοικῆται  
 ὑπὸ γένους πλάσμάτων, ὧν ἡ φύσις  
 εἶναι προσηρμοσμένη πρὸς τὸ κλίμα  
 ἐκεῖνο. Ἄλλ' ὅμως, τὰ πολλὰ καὶ

## Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.)

(Συνέχεια ἴδε παρελθόν φύλλον.)

«Ποῦ το ἤρως τοῦτο, Γκόττληδ ;»

«Περίεργος ἐρώτησις ! Ὁ κ. Σόββε στέλλει τὰ ἔγγραφα ταῦτα διὰ μέσου ἐμοῦ πρὸς τὸν Πρίγκηπα Λεοπόλδον, ὅστις διαμένει ἐν Βρέσλαου.»

«Διὰ σοῦ !» εἶπεν ὁ Γεώργιος, ἀπιστῶν..

«Μάλιστα ! δι' ἐμοῦ, διότι ὁ Πρίγκηψ με ἔστειλε πρὸς αὐτὸν με ἄλλα ἔγγραφα, διὰ νὰ παραλαβῶ ταῦτα.»

«Δέν το πιστεύω !» ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος.

«Ὅπως ἀγαπᾶτε,» εἶπε μοκτηριστικῶς ὁ Γκόττληδ.

Ὁ Γεώργιος ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν, ἴσως νὰ εἴχε λάθος· ἀλλ' ἐὰν αἱ ὑποψίαι του ἀπεδεικνύοντο ἀληθεῖς καὶ ὁ Γκόττληδ ἦτο πράγματι Αὐστριακὸς κατάσκοπος, ἡ παρούσα περίστασις ἦτο σπουδαιότης. Δέν θὰ ἦτο ἀρκετὸν νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ τὰ ἔγγραφα, διότι πιθανὸν κα εἶχεν ἀντίγραφα αὐτῶν ἢ ἄλλα ἐπίσης σπουδαῖα, κεκρυμμένα ἐπάνω του. Ὁ Γεώργιος ἐστράφη πρὸς τὸν Γκόττληδ καὶ εἶπεν ὅτι, οὗτος εἶχεν ἀναχωρήσει ἡσυχῶς καὶ ἤδη ἀπέειχεν ἰκανὰ βήματα. Ἐτρεφε κατόπιν του καὶ τὸν συνέλαβεν ὀλολύζοντα ἤδη ὡς κυνᾶριον ἐκ τοῦ περιλαίμιου, καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν πόλιν.

Ἡ καρδιά τοῦ Γεωργίου ἐσπαράττετο ὑπὸ διαμαχομένων αἰσθημάτων, ἐγνώριζεν ὅποια τύχη περιέμενε τὸν κατάσκοπον, ἐγνώριζεν ὅτι ὅ,τι ἔπραττε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δὲν ἦτο ἄλλο τι ἢ συρμός πρὸς τὴν ἀγχόνην, καὶ ὅμως τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ ; Ἐπραττε τὸ καθήκον του, καὶ ἐν τούτοις, τὸν ἐθλίβεν ἡ ἰδέα ὅτι ἐγένετο ἡ αἰτία νὰ θανατωθῇ γνώριμός τις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας.

Ὁ λοχαγὸς Σόββε τοὺς συνήτησε παρὰ τὴν πόλιν τῆς πόλεως, μεταβαίνων εἰς τὸν ὀπωρόκηπον. Εἶδε μετ' ἐκπλήξεως τοὺς δύο νέους—τὸν μὲν Γεώργιον ἡρεθισμένον καὶ φλεγόμενον, τὸν δὲ Γκόττληδ ψυχρὸν καὶ τρέμοντα.

«Ἐ! φίλε μου, ποῦ τὸν πᾶς τὸν ἀγγελιοφόρον μου ;» ἠρώτησεν ὁ Σόββε γελῶν.

«Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σας, καὶ σὰς ἐξηγήσῃμαι» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· «ὡχὶ ὅμως ἐδῶ εἰς τὸν δρόμον.»

Ὁ Σόββε ἀνυπόμονος ἐστράφη καὶ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὰ δωμάτιά του.

Ταχέως ὅμως εἶπεν ὅτι ὁ Ἀνθυπολοχαγὸς του τὸν εἶχε σώσει ἀπὸ παγίδα· ὁ Γεώργιος τῷ ἐξέμυστηραῦθι τὰς ὑποψίας του περὶ τοῦ Γκόττληδ, καὶ τότε ὁ φὸν Σόββε τῷ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι οὗτος εἶχεν ἔλθει πρὸς αὐτὸν με ἔγγραφον ὑπερ ἡρώτα περὶ τῆς δυνά-

μεις τῶν στρατευμάτων, τοῦ ποσοῦ τῶν τροφίμων, καὶ πολεμοφοδίων· ὅτι εἰς ἀπάντησιν τούτων τῶν ἐρωτήσεων εἶχε γράψῃ ἐκτεταμένως πληροφορίας, καθότι τὸ ἔγγραφον ἔφερε τὴν ὑπογραφήν καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ πρίγκηπος Λεοπόλδου. Ὁμολόγησε δὲ εἰς τὸν Γεώργιον, ὅτι τῷ ἐφαίνετο νῦν ὑποπτον, καὶ διέταξε νὰ ἐρευνηθῶσι τὰ ἐνδύματα τοῦ Γκόττληδ. Εἰς τὴν τῶν ὑποδημάτων του εὐρέθη διπλῆ φόδρα ὑποκρύπτουσα ἰκανὰ ἔγγραφα, γεγραμμένα με χαρακτῆρας παραδόξους καὶ δυσαναγνώστους. Ἐγένετο ὁμως καταφανὲς ὅτι ὁ Γκόττληδ ἦτο ἔμπειρος κατάσκοπος, καὶ ὅτι ἐὰν δέν τὸν συνήντα ὁ Γεώργιος, θὰ μετέβαιεν ἀμέσως εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς μετὰ τὰς ἐκτεταμένως πληροφορίας, τὰς ὅποιαις τῷ εἶχε δώσει ὁ λοχαγός. Ὁμολόγησε δὲ ὅτι ἠδυνήθη διὰ μέσου φίλου του, ὅστις ἦτο ἱπποκόμος τοῦ Πρίγκηπος, νὰ ἀποκτήσῃ τὴν σφραγίδα καὶ ὑπογραφήν τούτου, ἐπὶ ἀγράφου τινὸς χάρτου, εἰς ὃν ἔπειτα ὁ Γκόττληδ ἔγραψε καταλεπτῶς τὰς ἐρωτήσεις. Μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἐρουλακίσθη προσωρινῶς, καὶ ὁ Σόββε ἀπεφάσισε νὰ τὸν σταίη τὴν ἐπομένην πρωίαν εἰς τὴν Βρέσλαου πρὸς τὸν Πρίγκηπα.

Τὴν πρωίαν ἐνφ' ὃ Σόββε συνέτασεν ἔκθεσιν τοῦ συμβάντος, ὁ Γεώργιος ὀρμήσας εἰς τὸ δωμάτιον ἀνέκραξε : «Γιὰ φαντάσου, ὁ Γκόττληδ ἀπέδρα, μ' ἔλας τὰς προφυλάξεις, τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σιδηρόφρακτα παράθυρα τοῦ δεσμοτηρίου του !»

«Σὲ ἐρωτῶ ὡς προϊστάμενός σου, ἔσχες καμμίαν συμμετοχὴν εἰς τὴν φυγὴν του ;» εἶπεν ὁ Σόββε, παρατηρῶν ἐταστικῶς τὸν Γεώργιον.

«Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, σταθερῶς. — Ὅχι· ἀλλὰ δέν συναισθάνομαι λύπην διὰ ἀπέδρα, διότι τώρα ἐὰν συλληφθῇ πάλιν ἐγὼ δέν θὰ ἦμαι πλέον ἔνοχος τοῦ θανάτου του.»

«Ὡς προϊστάμενός σου, Γεώργιε, ἤκουσα τὸ «ὄχι» σου,» εἶπεν ὁ λοχαγός μετ' ἐμφάσεως, «πρόσεξον ὅμως νὰ μὴ ἐπαναλάβῃς τὴν τελευταίαν σου φράσιν εἰς ἄλλον τινά.»

«Θὰ τὴν ἔλεγα εἰς τὸν Πρίγκηπα, καὶ εἰς τὸν Βασίλεά μας ἀκόμη, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη» ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ἀφόβως· «Τὸ καθήκον μου ὡς στρατιώτου δέν δύναιται νὰ καταπνίξῃ τὰ αἰσθήματά μου ὡς ἀνθρώπου.»

Ὁ Σόββε μετέβη εἰς τὸ δεσμοτήριον καὶ ἔκαμεν ἀνακρίσεις, ἐξ ὧν ἐθεβαίωθη ὅτι οὔτε ὁ Γεώργιος οὔτε τις ἐκ τῆς φρουρᾶς τῆς φυλακῆς ἐβοήθησε ποσῶς τὴν φυγὴν τοῦ κατασκόπου, ἀλλὰ κάτοικος τις τῆς πόλεως, διότι εὐρέθη κρυφία θύρα ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, ἀγούσα εἰς τι παρακείμενον οἰκήμα. Μ' ἄλλας τὰς βραύνας ὁ κατάσκοπος δέν ἠδύνατο νὰ ἀνευρεθῇ οὐδαμοῦ τῆς πόλεως, τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν ὁ Σόββε ἀπέστειλεν ἰδίαν ἔκθεσιν διπλῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸν Ἀρχιστράτηγον. (Ἀκολουθεῖ.)

## Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΔΥΟ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

(Μῦθος Ἰαπωνικός.)

Τεσσαράκοντα μίλια ἀπ' ἀλλήλων κείνται αἱ δύο πόλεις Ὄζακα καὶ Κιότο.

Ἡ μία εἶναι πόλις διευρώγων καὶ γεφυρῶν. Αἱ ἑξήκοντα εἶναι πλήρεις ἐμπορῶν καὶ ἐμπορευμάτων, αἱ δὲ διώρυγες καταληγόμεναι ὑπὸ λέμβων διευθυνόμενων πρὸς θλας τὰς διευθύνσεις.

Ἡ ἄλλη εἶναι ἱερά πόλις τοῦ Μικαδου (βρασιλέως) με πρᾶσινοὺς λόφους καὶ ὑπὸ ἐννέα κύκλων ἀνθέων περικυκλουμένη.

Εἰς τὰς ἡσύχους καὶ καθαρὰς ὁδοὺς τῆς, διευθετημένας κατ' εἰδηγραφμίαν, φαίνονται περιπατοῦντες οἱ ἐξουρισμένοι τὸν πάγωνα καὶ τὴν κεφαλὴν μοναχοί, τηβονοφόροι διδάσκαλοι καὶ φραῖα κοράσια.

Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ εὐρίσκονται προσετι φραῖαι κῆποι συνεχόμενοι με τοὺς ναοὺς, πύργοι ὀψιλότροφοι καὶ τεχνηταὶ λίμναι, ἔπου ὁ λευκὸς λωτὸς ἀνθεῖ, διαχέων τὸ ἄρωμά του καθ' ὅλην τὴν περιχώρον.

Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους καλοὺς χρόνους, πρὶν οἱ πωγωνοφόροι καὶ χλωμοὶ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ πέραν ὠκεανοῦ τῆς Εἰρήνης (Ἀμερικανοὶ) ἔλθουν εἰς Ἰαπωνίαν, πρὶν τὸ πυροδόλον ὄπλον ἐκδιώξῃ τοὺς πελαργοὺς ἐκ τῶν ὄρυζοφόρων ἀγρῶν, πρὶν αἱ μαῦραι κορώναι καὶ τὰ σπουργίτια, τὰ ὅποια δὲν φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους, καθίσουν ἐπὶ τηλεγραφικῶν συρμάτων, ἢ ὁ πρῶτος σιδηρόδρομος κατασκευασθῇ, ἔζων δύο βάτραχοι, ὁ εἰς ἐντὸς πηγαδίου ἐν Κιότῳ, καὶ ὁ ἕτερος ἐν λίμνῃ λωτῶν ἐν Ὄζακα.

Κατὰ τινὰ παροιμίαν γνωστὴν ἐν τῇ γῇ τῶν Θεῶν (τῇ Ἰαπωνίᾳ) ὁ βαθρακὸς εἰς τὰ πηγαδία δὲν εἰσεύρει τὸν μέγαν ὠκεανόν. ὁ δὲ βαθρακὸς, ὁ ζῶν εἰς τὸ πηγαδίον ἐκείνου τοῦ Κιότου, εἶχεν ἀκούσει τόσα πολλὰ περὶ τοῦ μεγάλου Ὄκεανοῦ τῆς Εἰρήνης ἀπὸ τὰ κοράσια, τὰ ὅποια ἤρχοντο νὰ σφύρον νερὸ ἐκ τοῦ πηγαδίου, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ ζευτευθῇ καὶ ἰδῆ τὸν κόσμον, ἰδίως ὅμως τὸ Τάι—Καί (μέγαν ὠκεανόν).

«Θέλω νὰ ἴδω με τοὺς ὀφθαλμοὺς μου,» εἶπεν ὁ κῦρ βαθρακός, ἐν ᾧ ἔθετε τὰ πράγματά του εἰς ἓνα τορδᾶν καὶ ἐκαθάριζε τὰ ὀμματοῦσά του, «τί πρᾶγμα εἶναι ὁ μέγας οὗτος ὠκεανός, περὶ τοῦ ὅποιου γίνεταί τόσος λόγος καὶ θόρυβος.»

Τούτου γενομένου εἰδοποίησε τὴν οἰκογένειάν του περὶ τοῦ σκοποῦ του. ... Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ἡ κυρὰ βαθρακίνα ἤρχισε νὰ κλαίῃ, ἀλλὰ λαβοῦσα τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἀνδρός τῆς. ὅτι τὸ ταξείδιον δὲν θὰ ἦτο μακρὸν καὶ ὅτι ἐγίνετο πρὸς αὔξησιν τῶν γνώσεων τῶν βατραχῶν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά τῆς με τὸ

χάρτινο μινόμεκτρον τῆς, καὶ ἐκήρυξεν ὅτι θὰ μετρᾷ διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὸς ὄρας ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, καὶ καθ' ἡμέραν θὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ πιᾶτόν του με τὸ φαγητόν του, ὡς νὰ ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν. Τυλξασα δὲ εἰς ἓν πανίον ὀλίγον βόζι, βρασμένον με σαλιγάκους, καὶ τακτοποιήσασα τὰ φορέματά του, τὰ ἔδρασε ἐπὶ τῆς ράχης αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐφιλησε καὶ τῷ εὐχέθη κατευόδιον καὶ καλὴν ἐπιστροφήν.

Ὅθως πως ἐφωδιασμένος ὁ κῦρ Βάτραχος ἔλαβε τὴν βακτηρίαν του καὶ ἐξεκίνησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φωνῶν καὶ κλαυθμῶν τῶν τέκνων του, τὰ ὅποια δὲν ἤθελαν ν' ἀποχωρισθοῦν ἀπὸ τὸν ἀγαπητόν των πατέρα.

Διαπλεύσας τὸ πηγαδίον καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐξηρὰν ἀνέβη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ με ἀπορίαν του παρετήρησεν, ὅτι τὰ ἄλλα ζῶα δὲν ἐδάδιζον πηδῶντα, ἀλλὰ περιπατοῦντα με τὰ σκέλη των, μὴ θέλων δὲ νὰ φαίνεται ἰδιότροπος, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ τὰ μιμήται.

Κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν συνέβη ὁ εἰς τὴν λίμνην τῶν λωτῶν βαθρακὸς νὰ κυριευθῇ ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ δυσαρρεσκείας, ἕνεκα τοῦ μονοτονίου τῆς ζωῆς τὴν ὅποιαν ἐπέερα ἐντὸς τῆς λίμνης ἐκείνης, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἴδῃ τί γίνεταί ἐκεῖ.

Ἀλλὰ, ἤμπορεῖ νὰ ἐρωτήσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας, ἐδῶ παριστάνεις τοὺς βατραχούς ὡς ὀμιλοῦντας καὶ σκεπτομένους, εἶναι δυνατόν ποτὲ νὰ ὀμιλήσουν καὶ νὰ σκεφθοῦν; Ἀλλὰ διὰ τοῦτο μικροὶ μου φίλοι, εἰς τὴν ἀρχὴν εἶπον, ὅτι εἶναι μῦθος, καὶ ἐπλάσθη διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ κάποιον ὠφέλιμον μάθημα.

Λοιπόν, ὡς φαίνεται ὁ βαθρακὸς τῆς λίμνης ἦτο φιλόσοφος, διότι εἰς μίαν πλευρὰν τῆς λίμνης του ἕστατο ἓν μοναστήριον Βουδδιστῶν, ἔπου οἱ μοναχοὶ καθ' ἑκάστην ἐσκοῦδαζον τὰ ἱερά των βιβλία, καὶ συνέζητουν καὶ προσήχοντο μεγαλοφώνως εἰς τὸ εἶδωλόν των Ἀμίδα, ὥστε ὁ βαθρακὸς μας ἐκ τῆς καθημερινῆς ἀκροάσεως τῶν συζητήσεων καὶ προσευχῶν τούτων ἀνεκπαίστητος ἔγεινε σοφός με τὴν ἀπόκτησιν ὅμως τῆς σοφίας ἔχασε τὴν ἡσυχίαν του, διότι δὲν ἦτο πλέον εὐχαριστημένος με τὴν συνίθη ζωὴν τῶν βατραχῶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζευτευθῇ ὡς αὐτός.

Ὅθεν ἀποχαιρετήσας τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα διὰ τὴν ἀνάχωρήσιν του, δευθύνθη πρὸς τὴν ἐξηρὰν καὶ ἐξῆλθε πλησίον τοῦ μέρους, ἔπου ἐκάθητο δύο σκουοδασταὶ συνομιλοῦντες.

(Ἀκολουθεῖ)

## ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ ΜΟΥ

Ἄπειρος κόρη τῶν βουνῶν, δειλὸν θαλάσσης τέκνον,  
 Πλὴν καὶ βουνὰ καὶ θαλάσσαν καὶ φίλας στερηθεῖσα,  
 Μόνη ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν, ξένη ἐν μέσῳ ξένων.  
 Μακρὰν παντὸς ἀγαπητοῦ ἐξαίφνης εὐρεθεῖσα,

Τὴν ἔχουσαν εὐαίσθητον καὶ τρυφερὰν καρδίαν  
 Ζωγραφημένην ἔς τὸν λαμπρὸν ἐκείνον ὀφθαλμὸν της.

Ἄγγελον τὴν ἐνόμισα, ὁπότεν παρ' ἐλπίδα  
 Εἶδα νὰ στρέφῃ πρὸς ἐμὲ τὸ ἱλαρὸν της βλέμμα.  
 Ἄγγελον τὴν ἐνόμισα, ἄγγελον ὅταν εἶδα  
 Νὰ μὲ καλῆ πλησίον της μὲ τὸ γλυκὲ της νεῦμα.



## Ἡ φίλη μου.

Τὰ ὄμματά μου ἐστρεψα παντοῦ μὲ ἀγωνίαν  
 Ζητοῦσα συμπαθεῖ ψυχὴν, ζητοῦσα βλέμμα φίλον  
 Πλὴν εὗρον τὴν ψυχρότητα, τὴν ἀδιαφορίαν,  
 Ὅποτεν τέλος ἄγγελον ἐνώπιόν μου εἶδον.

Ναί, ἄγγελον ἐνόμισα τὴν κόρην τὴν γλυκεῖαν,  
 Τὴν ἔχουσαν ῥοδόλευκον τῦραιον πρόσωπόν της,

Ἦ δὲν εἶστασα ποσῶς, ὡς τὸ πτηνὸν ταχεῖα  
 Ἰπήκουσα ἔς τὴν προσφιλεῖ ἐκείνην πρόσκλησίν της,  
 Ἰπήκουσα καὶ δι' ἐμὲ ὁποῖα εὐτυχία!  
 Φιλτάτην εὗρον ἀδελφὴν, τὴν ἀδολὸν ψυχὴν της.

Πῶσον ἐλάλει τὴν ψυχὴν εἰς λόγους, λέξεις μία!  
 Διῶκει τὴν περικρῖαν μας, τὴν ἡθελῆν ὁδόνην

Ἐν μόνον βλέμμα συμπαθῆς, μία στιγμή γλυκεία!  
Ὅσον τὴν νεύδα ἠγάπησα ἐκείνην!

Κ' ἐκείνη μὲ ἠγάπησα, τὸ εἶπεν ἡ ἰδία,  
Καὶ τὴν πιστεύω. ὦ, ποτὲ, ποτὲ τοιαῦτα χεῖλη  
Δὲν ψεύδονται, δὲν ψεύδεται ἡ εὐγενῆς καρδία.  
Πλὴν τίς ἐκείνη ἡ ἀγνή, ἡ συμπαθῆς μου φίλη!

ἀρμενιᾶς ἐκκλησίας ἐν Περσίᾳ, Ἰνδικῇ, Σινιῇ, Ἰαπωνίᾳ, Ἰαύᾳ καὶ Βερμανίᾳ. Ἐγενήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1837 καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ αὐτόθι ἀρμενικῇ θεολογικῇ σχολῇ, τῇ ὑπὸ τὴν ἄμεινον ἐπίθετον τοῦ πατριάρχου διατελούσῃ. Ἡ πρὸς τὴν μελέτην ἀφοσίωσίς του καὶ ἡ κλίσις καὶ προθυμία του



Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος.

Φιλιάτη κόρη, τὸ γλυκὸ καὶ φίλον διαμέ σου  
Ἐγράψ' εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ φέρον εἰς τὰ στήθη.  
Πλὴν δέχθητι τοὺς στίχους μου μὲ ἐν μετριάμᾳ σου  
καὶ τὴν ἀγάπην μας ποτὲ δὲ μὴ καλύψῃ λήθη!

**ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ.**

ARMENIUS IERARCHES.

Ὁ διακεκριμένος οὗτος κληρικὸς εἶναι ἱεράρχης τῆς

εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπέστυξεν τὴν προσοχὴν τοῦ πατριάρχου, συνεπῶς δὲ μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του ὁ νέος Γρηγόριος προεχειρίσθη εἰς ἐπίσκοπον ἐν ηλικίᾳ 24 ἐτῶν. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ταύτην ἐβοήθησε τὸν πατριάρχην ἐπὶ τινα ἔτη εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον του. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Καθολικοῦ, ἦτοι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀρμενικῆς ἐκκλησίας ὅστις ἐδραβεῖ ἐν Ἱερουσαλήμ, ὁ πατριάρχης ἐξελέγη εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ

ὕπὸ τῆς συνόδου τῶν ἐπισκόπων, ὅτε καὶ ὁ ἐπίσκοπος Γρηγόριος συνάδευσε αὐτὸν εἰς Ἐπιματιόν, καὶ μετὰ δωδεκαετίαν προεχειρίσθη εἰς ἀρχιεπίσκοπον. Ἀπεστάλη τότε εἰς Περσίαν ὡς ἱεράρχης τῆς ἀρμενικῆς ἐκκλησίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐδρεύων νῦν εἰς Ἰσπαχάν τῆς Περσίας, καταγινόμενος εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον τῆς κυβερνήσεως τῆς εὐρωπότης ἐπισκοπῆς του. Πρὸ ἐξαιτίας, κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας εἰς τὴν Ἰνδικήν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος ἐπορεύθη εἰς Καλκούταν, ἔνθα μετὰ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας. (Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς.)

Ἐκ νέας Ἰόρκης

8η ἀπριλίου 1884

Ἀγαπητοὶ μου μικροὶ φίλοι,

Ἄν καὶ εἰς τοὺς ἀντιπόδας εὐρισκόμενος δὲν ἐλησημόνησα ὅμως τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας τῆς μικρᾶς καὶ ἀγαπητῆς «Ἐφ. τῶν Παιδῶν» ἀπ' ἐναντίας, ἢ θεὰ πολλῶν πραγμάτων φέρει συχνάκις αὐτὴν καὶ αὐτοὺς εἰς τὴν μνήμην μου. Οὕτω λ. χ. χθὲς διερχόμενος διὰ τινος τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, ἀπήντησα μικρὸν παῖδα, ὅστις ἐγγίστερα ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ πεζοδρομίου μὲ πολλὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα.

Εἶναι δυνατόν μὲ πέδιλα καταλληλὰ νὰ τρέχη τις ἐπὶ τοῦ πάγου, εἶπον κατ' ἐμαυτὸν ἀλλὰ πῶς νὰ δύναται νὰ τρέχη καὶ ἐπὶ πλακῶν; Ὀλίγη περισσοτέρα προσοχὴ διέλυσε τὴν ἀπορίαν μου. Τὸ παιδίον μετ' ὀλίγον ἐσταμάτησε, καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τὸ εἶδος τῶν πεδίων τὰ ὅποια ἐφόρει εἰς τοὺς πόδας του. Ἦσαν εἰδὸς τι παπουτσιῶν τὰ ὅποια ἦσαν προσδεμένα εἰς τοὺς πόδας διὰ λωρίων, ἔφερον δὲ ἕκαστον 4 τροχοὺς, 2 πρὸς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ποδός, καὶ δύο πρὸς τὸ ὀπίσθεν, τὴν πτέρναν. Οἱ τροχοὶ οὗτοι ἦσαν ἐκ μονοξύλου 1 1/2 δακτύλου τὸ ὕψος καὶ πάχος, ἐστρέφοντο δὲ, κατὰ τὸ φαινόμενον (διότι δὲν ἠδυνάμην νὰ τοὺς ἐξετάσω ἐκ τοῦ πλησίον) πῆρὲς ἄξονος ἐφηρμοσμένου ὑπὸ τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ παπουτσιοῦ.

Τὸ παιδίον ἤρξατο ἐκ νέου νὰ κινῆται, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην οὐχὶ νὰ γλιστρᾷ, ἀλλὰ νὰ περιπατῇ! Περιεπάτει δὲ μὲ τὴσὴν ἐπιτηδειότητα, ὥστε ἐνῶ ὕψωνε τὸν ἕνα πόδα, διὰ τινος στροφῆς τοῦ σώματος ἠθοῦσε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ οὕτως ἤρξανε τὴν ταχύτητα τοῦ περιπατεῖν, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν κάμπτον τὸ σῶμα καὶ ἠθοῦν αὐτὸ ἐπὶ τῶν σκελῶν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἄφινεν ἑαυτὴ νὰ γλιστρᾷ ἐπὶ τοῦ πλακοστρώτου πρὸς θαυμασμὸν καὶ ζηλίαν, φοβούμεναι, πολλῶν ἐκ τῶν παιδίων τὰ ὅποια ἴσταντο κοιτάζοντα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι θαυμαστοὶ ἄνθρωποι εἰς ἐφευ-

ρέσεις ὄχι μόνον χρησίμους ἀλλὰ καὶ διασκεδαστικὰς.

Εἰς μερικὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀτμόπλοια, τὰ ὅποια ταξιδεύουσι εἰς τοὺς μεγάλους τῶν ποταμῶν, ἔχουσι διατεθειμένους σωλῆνας ὑελίνους τοιοῦτοτρόπως ὥστε ἀφίοντες τὸν ἀτμὸν νὰ διέρχεται δι' αὐτῶν ἀποτελοῦσι μουσικὴν συμφωνίαν λίαν εὐχάριστον!

Ἐὰν δυνθῶ θὰ στελεῶ τὴν εἰκόνα τοῦ νέου τοῦτου εἶδους τῶν πεδίων, διὰ νὰ γείνη καταληπτότερον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐφ. τῶν Παιδῶν.»

Ἐν τῇ μεταξὺ χαίρω, ἐδρίσκων διὰ συγκρίσεως τὴν μικρὰν μας ἐφημερίδα οὐχὶ κατωτέραν τῶν συναδέλφων αὐτῆς, αἵτινες καὶ τὰ μέσα ἔχουσι ἄφθονα καὶ τὰ ὀλίκα πρόχειρά τε καὶ καλὰ, οὔτε κατὰ τὰς εἰκόνας, οὔτε κατὰ τὴν ὕλην, ἐλπίζω δὲ, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, τὸ ἐρχόμενον ἔτος νὰ δυνθῶμεν νὰ καταστήσωμεν αὐτὴν ἔτι καλλιτέραν καὶ ἐλκυστικωτέραν. Κ.

#### Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλου)

«Πιστεύω ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶναι παραπολὺ πτωχή.» εἶπεν ὁ Βέρτος σοδαρῶς.

Ἡ γραιὰ ἐκάγχασε.

«Τὸ πέτυχε ἀφέντη μου,» τῇ ἀπεκρίθη.

«Λοιπὸν κακὰ ἔκαμες νὰ τῆς πάρης λεπτὰ, ἔπρεπε νὰ τῆς δώσῃς τὸ γάλα δωρεάν.»

«Ἐ, Ἐ, κύριε! Ποῖός σε ἔβαλε πνευματικὸ μου.

Καὶ ἐγὼ μήπως δὲν εἶμαι πτωχὴ καθὼς αὐτὴ καὶ αὐτῆς ἀλήθεια τῆς πρέπουσι δσα ὑποφέρει, διότι ὁ ἄνδρας τῆς ἦτο νυκτερευτῆς, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακὴν.»

«Νυκτερευτῆς!» ἐπανέλαθεν ὁ Βέρτος μ' ἄλλην τὴν ἔμφυτον φρίκην, ἣν αἰσθάνεται ἰδιοκτητῆς ἄγγελος ἀκούων τὴν λέξιν ταύτην.

«Ἄ! καὶ ὁ υἱός τῆς ἔχεν ὀπάγει νὰ παγιδεύσῃ πτηνὰ!» προσέθηκε, συνδυάζων τοὺς προτέρους λόγους τῆς γυναικὸς πρὸς τοὺς τῆς γραιας, «καὶ σὺ θὰ τὰ ἀντήλαζες διὰ τρόφιμα - θὰ τοὺς ἔδιδες τροφὰς ἀντὶ αὐτῶν!»

«Ἄ! πόσον σκληρὰ, — πόσον κακὴ γυναῖκα εἶσαι!» Ἡ μόνη ἀπόκρισις τῆς γραιας ἦτο νὰ σφενδονίσῃ κατὰ τοῦ Βέρτου ξύλινον πινάκιον, ὅπερ αὐτοῦ μὲν ἠστόχησεν ἀλλ' ἔκρουσε καλαθίον ὧν καὶ τὰ ἔθραυσεν ὅλα, τέλος δὲ καὶ τὴν βελον τῆς θυρίδος.

Ὁ Βέρτος ἐσηκώθη ἀτάραχος καὶ ἐπορεύθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν, ἔχων προσηλωμένον τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῆς γραιας.

«Ὅταν ἴδω τὸν Ἀστυνόμον θὰ τῷ εἰπῶ τί κάμνεις!» εἶπε μετὰ πολλῆς σοδαρότητος ὁ Φέρεις τοὺς πτω-

Σημ. Συνεχ. ἀκτου. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ θῆρα εἶναι πρόνομιον ἀποκλειστικόν τῶν πλουσίων ἰδιοκτητῶν καὶ ἐπατριῶν, τοὺς δὲ νυκτερευτὰς ἢ ἀνθρώπους οἵτινες παραβαίνουσι τοὺς νόμους τῆς θῆρας καταδιώκουσιν ἀστρηρῶς αἱ ἀρχαί.

χοὺς εἰς κερασμὸν. Εἶναι τρομερὸν πρᾶγμα!

Ἡ ὀργισμένη γραιά ἔρριψε κατ' αὐτοῦ μίαν ἀνελίαν ἀκαθάρτου ὕδατος, μέρος τοῦ ὅποιου ραντίσαν αὐτὸν ἐμόλυνε τὴν λευκὴν του στολήν. Αὐτὸς δὲ ἐξεληθὼν περιέδραψε πανταχοῦ, ἵνα τυχὸν ἴδῃ τὴν πτωχὴν ἐκείνην τὴν παρηγορήσῃ διὰ τὴν πτωχίαν της καὶ καταδείξῃ εἰς αὐτὴν τὰ σφάλματά της· οὐδαμοῦ ὅμως ἐφαίνετο, ὁ δὲ Βέρτος ἐσκέφθη, δι' ἃν ἐχρονότριβει διορθῶνων τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων οὐδέποτε θὰ ἔβλεπε τὸν κόσμον, οὐδὲ τὸ βασιλεῖόν του θὰ ἀνεκάλυπταν.

Ἦτο κεχορτασμένος καὶ εὐθυμος, ἡ καρδία του ἦτο πλήρης ἐλπίδος καὶ ἀνδρείας, καὶ ἂν εἶχε μόνον τὸν Ράμφ μαζή του θὰ ἦτο ἐντελῶς εὐτυχής.

ἤθ' ἀσημαδεύσω κ' ἐσένα!» ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Ὁ Βέρτος δὲν ὑπεχώρησε ποσῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀπέστραπτον.

«Κακὴ καὶ σκληρὴ ἀνθρώπε! Δὲν ἐξέρουσι δι' ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ταλαίπωρον τοῦτον χοῖρον!»  
(Ἀκολουθεῖ.)

**Νεόμορφα.**

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ πτηνὰ τῆς Αὐστραλίας, νεόμορφα ὀνομαζόμενα, ὧν τὸ μὲν ἔχον κυρτὸν τὸ ράμφος εἶναι τὸ θηλυκὸν, τὸ δ' ἔχον αὐτὸ εὐθὺ τὸ ἄρρην. Τὸ δὲ ἐπιστημονικὸν ὄνομα αὐτῶν εἶναι Νεόμορφα Γουλδίου, διότι θ' ἀνακα



Νεόμορφα.

Ἐξεκίνησε λοιπὸν γενναίως, πορευόμενος διὰ πεδίου ἀνωμάλου, ἕως οὗ ἐφθασεν εἰς μικράν τινα καλόθην. Ἐν τῇ καλόθῃ ἦσαν εἰς ἀνήρ, εἰς χοῖρος, μία πύρα ἐν τῇ πυρᾷ ἦτο σιδηρὸν τι, ὃ δὲ χοῖρος ἦτο δεδεμένος διὰ σχοινοῦ πρὸς κρῖκόν τινα. Ὁ ἀνὴρ ἔλαβε τὸ σιδηρὸν καὶ ἐπλησίασε τὸν χοῖρον. Ὁ Βέρτος ὠχρίασεν ἐκ τῆς φρίκης.

«Στάσου, στάσου! τί κάμνεις τοῦ χοίρου;» ἔκραξεν εἰσελθὼν καὶ τρέχων πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅστις ἐστράφη καὶ τὸν ἤτέτισε.— «Τὸν σημαδεύω, μόν' φέυγε

λόφας αὐτὰ, δηλαδή ἐκεῖνος ὅστις πρῶτος τὰ περιέγραψεν, ἦτον Ἄγγλος, Γουλδίου τὸ ὄνομα.

Δύσκολον εἶναι νὰ πλησιάσῃ τις αὐτὰ, διότι ἀποφεύγουσι τοὺς ἀνθρώπους· μόνον οἱ αὐτόχθονες Αὐστραλιανοὶ ἐξέρουσι πῶς νὰ τὰ ἐλκύωσι, συρίττοντες δέξας κατὰ μίμησιν ἄλλων πτηνῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους.

Τὰ Νεόμορφα τότε ἐμφανίζονται, καὶ ἅμα πλησιάζουσιν, οἱ ἄγριοι ρίπτουσι ρόκαλα κατ' αὐτῶν καὶ τὰ φονεύουσιν.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΤΩΧΟΥ ΠΑΙΔΟΣ

Βορράς μυκάται φοβερός μ' ἀνάβεκτον μανίαν,  
Τὰ δένδρα ἀπὸ τῶν ριζῶν ὀργίλιος ἐπίσειαν,  
\*Ὅτ' εἰς καλὸν πενιχρὰν καὶ σκοτεινὴν γωνίαν  
Παρά τὴν κλίνην τοῦ πτωχοῦ προσεύχεται παιδίον.

Προσεύχεται ἐν φ' φαίδρολ εἰς πλοῦτου κατοικίας  
Οἱ εὐχχεῖς τὴν σήμερον τρωφοῦν, διασκεδάζουν,  
Καὶ μένουσιν ἀναίσθητοὶ καὶ ἄνευ συμπαθείας  
'Ὅποταν φεῖ! οἱ δυστυχεῖς εἰς συνδρομὴν τους κράζουν.

« Ω σύντροφε τῶν δυστυχῶν, Θεέ μου τοῦ ἐλέους,  
Θερμῶς ἐπικαλοῦμαι σε μετ' ἔγκαρδιου δέους,  
'Ἐλθέ καὶ κατασκήνωσον εἰς τὴν πτωχὴν μου κλίνην  
Καὶ πέμψον εἰς τὸν ὕπνον μου τὴν Θεῖαν σου γαλήνην,

'Ἡ χάρις σου τὰς ψυχικὰς πικρίας μας γλυκαίνει  
Καὶ τὸν τάλαιπωροῦμενον ἐν συμφοραῖς εὐφραίνει.  
'Ω, ναί, ἐν τῇ ἀμέτρῳ σου καὶ Θεῖᾳ σου Προνοίᾳ  
Σὲ ἔχει ὡς πατέρα τῆς καλῶν ἢ ὀφρανῶν.

'Ὁ ναύτης θαλασσοπορῶν πάντοτ' εἰς Σὲ ἐλπίζει  
Καὶ τὸ νόμῳ σου εὐλογῶν πελάγη διασχίζει.  
'Απὸ τῶν δένδρων Σὲ ὑμνοῦν τὰ κρημολπα στρουθία  
Καὶ τάνθη Σοὶ ἐκπέμπουσι τὰ μύρα των τὰ Θεῖα.

Σὺ εἶ ὁ μέγας Πλαστοουργὸς τῆς φύσεως ἀπάσης,  
Τοῦ διαστερέου Οὐρανοῦ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.  
Πάντα εἰς Σὲ ἐλπίζουσι τὰ πλαστοουργήματά Σου  
Καὶ ὑπὲρ ὧν μερμυγὰ ἢ Θεῖα Πρόνοιᾳ Σου.

Εἰσάκουσόν μου εὐμενῶς, Πάτερ, τῆς προσευχῆς μου  
Καὶ τῆς εὐκρινεοῦς φωνῆς τῆς τάλαινας ψυχῆς μου.  
Καὶ δός μοι ὕπνον ἡσυχον, ὕπνον παραμυθίας  
'Ἰνα καὶ πάλιν ἐγερωθῶ ἐν ὄρα τῆς πρωίας,

Καὶ εὐλόγησά το σεπτὸν καὶ μέγα ὄνομά Σου  
Καὶ κατὰ γράμμα ἐκτελῶ τὸ Θεῖον θέλημά Σου.»

J. K. S.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— 'Ὁ Δουξ Ρίτομονδ, λόρδος Μάρτε, ἐνομφεῦθη ἐν ηλικίᾳ 18 ἐτῶν τὴν θυγατέρα τοῦ κόμητος Καδόγαν, Σάραν, τὸ 18ον ἔτος τῆς ηλικίας τῆς ἄγουσαν, ἐν ᾧ ἀκόμη ἔπαιζε ταῖς κούκλαις. Ἰδὼν δὲ τὴν πρώτην φορὰν τὴν μέλλουσάν του οὐζυγον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, ἐξεφώνησε «Πῶς; Αὐτὸ τὸ ἔκτρωμα ἔχετε σκοπὸν νὰ μοὶ δώσητε;» Ἄλλ' οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν, καὶ εὐθὺς τὸν μὲν νεαρὸν νομφῶν ἀπῆγαγεν ὁ παιδαγωγὸς του εἰς τὴν Ἑπαιρωτικὴν Εὐρώπην ἵνα περιηγηθῇ τὰς χώρας ταύτας, ἡ δὲ μικρὰ νύμφη ἐπέστρεψε παρὰ τῆ μητρὶ αὐτῆς. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ὁ λόρδος Μάρτε ἐπιστρέφει εἰς Ἀγγλίαν, ἔχων ὁμοῦ τὰς δυσαρέστους ἐκείνας ἀναμνήσεις τῆς συζύγου του ἀπέφυγε νὰ τὴν ἐπισκεψθῇ εὐθὺς, ἀλλὰ τὸ ἔσπερας ὑπῆγεν εἰς τὸ θέατρον. Ἐκεῖ ἡ προσοχὴ τοῦ εὐκρίνοιο ἐπερικαλεσάτην τινὰ κυρίαν καὶ ἠρώτησε περιέργως τίς ἦτον; «Ἐἶναι ἡ κόμισσα Μάρτε» τῷ ἀπεκρίθησαν, «ἡ ὀφρανοτάτη γυνὴ τῆς ἐποχῆς.»

'Ὁ λόρδος Μάρτε σπεύσας εἰς τὸ θεατρεῖον τῆς ἐφανέρωσεν εἰς τὴν ἀγνωστὴν τοῦ γυναικῆ τὸ ὄνομά του, ἔκτοτε δ' ἔζησαν ἐν μεγίστῃ ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα λέγεται μάλιστα ὅτι ἡ κόμισσα Μάρτε ἀπέθανεν ἐκ λύπης διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός τῆς ἀκολουθήσασα αὐτὸν εἰς τὸν τάφον μετὰ 20 ἔτος.

— 'Ὁ μέγας ἀστρονόμος Νεύτων ἀπέβιδε τὴν μεγάλην του ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ὑπομονὴν του. Ἐρωτηθεὶς ποτε πῶς εἶχε κατορθώσει ν' ἀνακαλύψῃ τὸν νόμον τῆς ἐλξεως τῆς βαρύτητος, ἀπεκρίθη: «Σκεπτόμενος ἀδιαλείπτως περὶ αὐτοῦ.»

— 'Ὁ λόρδος Βύρων ἐπταετῆς ὢν ἐκληρονόμησε τὴν προσηγορίαν καὶ τὴν μεγάλην περιουσίαν τοῦ θελοῦ τῆς μητρὸς του. Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὅποιαν ἔλαβον τὴν εἰδησίαν ταύτην, ὁ μικρὸς Βύρων ἐπλησίασε σοβαρῶς τὴν μητέρα του «Μήτηρ,» τῇ λέγει «βλέπετε κίμμιαν διαφραγν εἰς ἐμὲ ἀπὸ χθές; Ἐγὼ κίμμιαν δὲν δύναιμι νὰ διακρίνω.»

— 'Ὁ ἀστείωτατος ἀγγλος κληρικὸς Σουίφτ θελήσας ποτὲ νὰ ἐπιπλήξῃ τὴν ὑπερήτριάν του διότι παρέφησε τὸ κρέας, τῇ εἶπε.

«Μαρία, σήκωσε τὸ κρέας καὶ φῆσέ το ὀλιγώτερον.»

«Ἄω, εἶπατε κύριε; Ἄν εἶναι δυνατόν!»

«Εἰς τὸ εἶξαι λοιπόν, Μαρία, ὅταν θέλῃς νὰ σφάλῃς, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς σφάλματα τὰ ὅποια νὰ δύνασαι νὰ διορθώσης.»

— Τὰ αὐτόματα, ἢ τεχνητὰ ἀνθρωπάκια καὶ ζῶα, ἐνίοτε ὑπῆρξαν τόσο καλῶς κατεσκευασμένα, ὥστε μόλις νὰ διακρίνωται ἀπὸ τῶν ζῶντων. Κατὰ τὸ 400 π. χ. Ἀρχύτας ὁ Ἰταλὸς τῆς κατεσκεύασε περιστῆραν, ἥτις ἐπέτα φυσικώτατα. Ἰάλλος τις ὁ κ. Βικανίων κατεσκεύασε πάππιαν ἥτις ἐκολούθη, ἔκρωγεν, ἔπαιεν, ἐκαθάριζε τὰ πτερά τῆς, ἀκριβῶς ὅπως αἱ ζῶνταί τῆς σύντροφοι, καὶ, το περιεργότατον, δι' ὀξέος τινὸς ἐν τῷ στομάχῳ τῆς ἐχώνουσε τὴν τροφήν τῆς. Ὁ αὐτὸς Γάλλος κατεσκεύασεν ἀνθρωπάριον τὸ ὅποιον ἔπαιζε τὸν αὐλὸν μὲ πολλὴν τέχνην, καὶ ἔτερον τὸ ὅποιον διὰ τῆς μίσε μὲν ἔπαιζε τὸν αὐλὸν καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἔκρουε τὸ τύμπανον. Ἄτερος Γάλλος ὁ κ. Δρὸξ κατεσκεύασεν ἀνθρωπον τεχνητόν, ὅστις διὰ μηχανισμόν τινὸς ἐπιτηδευσάτω ἐνογοράφει τὰς ἐκείνας ὧν τῶν ἐπιστήμων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Μέγα θαῦμα ἐνομίζετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὁ τεχνητὸς ἀνθρωπος, ὅστις ἔπαιζε τὸ ζατρίκιον οὗτος ἐκέρδιζε σχεδὸν πάντας μὲ τοὺς ὁποίους ἔπαιζε: τέλος ὁμοῦ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ ἦτο κεκρυμμένος ὁ κύριός του, Ῥώσσος τις ἀξιωματικὸς, διακεκριμένος εἰς τὸ ζατρίκιον, ὅστις καὶ κατεσκεύασε τὸ αὐτόματον τοῦτο, ἵνα ἐντότος αὐτοῦ δραπετεύσῃ ἐκ τῆς Ῥωσσίας, ὅπου ἡ ζωὴ του ἦτο εἰς κίνδυνον.

— Ἐκαστος ἔχει τρεῖς χαρακτῆρας: ἐκεῖνον τὸν ὅποιον δεκνύει, ἐκεῖνον τὸν ὅποιον πράγματι ἔχει, καὶ ἐκεῖνον τὸν ὅποιον νομίζει ὅτι ἔχει.

A. Kápp.

«Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι τὸ ἄλας, τὸ ὅποιον ἐμποδίζει τὰ πλοῦτη ἀπὸ τοῦ νὰ βρωμῆσασιν.»

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

- 1) Διατὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας δὲν ἔκαμαν ὁμοῦ τ. γεωγραφικῶν περιηγήσεων;
- 2) Διατὶ ὁ Θεὸς ἐπέπληξε τοὺς τρεῖς φίλους τοῦ Ἰωβ;
- 3) Περὶ τίνος ἐλέγηται ὅτι παιδεύθη ἐγνώριζε τὰ Γραφὰς